



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Ioannis Azorii Lorcitani, Societatis Iesv Presbyteri Theologi, Institvtiones Morales

In Qvibus Vnivers[a]e Qvaestiones ad Conscientiam recte aut prauè
factorum pertinentes, breuiter tractantur

Azor, Juan

Coloniae Agrippinae, 1616

11. De annuo Vectigali quod vulgo Anuaram vocant, à beneficiariis exigi
solitio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14007

Pontifex hoc ius commune non tollit, sed privilegia tantum, & facultates concessit: ad testandum de iis bonis in spuriorum commodum & utilitatem.

Dices, Pontificem primum quidem huiusmodi privilegia abolere, postea vero subungere: *Deinde vero distulimus prohibemus ne talia, sive in predictis illegitimos virtualiter facta, sive in eorum coniuges, sive parentes, sive filios ascendentes, aut descendentes sive alios cognatos, etiam pauperatis, dotis, aut aliterus cuiuscumque, sive operis intuitu fiant, sive virtutis, sive mortuus ipsi illegitimos.* Quibus verbis videtur Pontifex omnem facultatem sustulisse dandi aliquid ex bonis ecclesie, filiis spuris, etiam iure pauperatis, alimentorum, & dotis. Respondeo, eum eodem Navarro, ea verba intelligi, ne scilicet aliquid detur vi alicuius privilegii, facultatis, licentiae, vel indulgentiae, non tamen si detur vi ipsius iuris communis: nam similes Pontificie Constitutiones nihil horum prohibere videntur: nec forte iure sine causa prohibere debite possent.

Ceterum scire oportet, duas esse Decisiones Rotae Romanae in volumine Decisionum nouissimarum anno 1590. *Veneris excuso*, quae sibi inuicem aliqua ex parte repugnare videntur. Una est decisio 437. 1. parte, ubi habetur: Constitutionem Pij Quinti reuocantiam facultatem testandi de reb. ecclesiasticis, gratia spuriorum, & aliorum filiorum extra legitimum matrimonium susceptorum, intelligi sic, ut per eam reuocentur facultates testandi, vi privilegiorum, licentiarum, indulgentiarum eorum, quae conueniunt iure aliquo speciali, non autem vi tollantur facultates testandi, quae conueniunt iure communi, videlicet causa dotis, vel alimentorum, quando tales filii sunt ita pauperes, ut nihil habeant aliunde quo viuant, nam tunc potest, tum laicus ex bonis Ecclesie, tum Clericus ex beneficiis aut bonis sui patrimonii testamentum relinquere spuris filiis dotem, vel alimentaria: quando habent unde commode sustententur, tunc non potest: quia tunc facultas non conuenit nisi iure speciali, nec iure communi patet filium, aut filium patrem alere cogitur, habentem aliud, unde se alere queat. *Si quis a liberis. §. si filius, & §. solent. ff. de liberis agnos.* Et ibidem dicitur, hanc Constitutionem Pij V. ex parte esse corrigendam, quatenus praecipit ne quidquam ex testamento relinquatur ascendentibus & aliis cognatis ipsorum spuriorum, omni dolo & fraude etiam remota: quoniam haec pars non solum est praeter commune ius, sed etiam est irrationabilis, & nimis dura lex, quae sane verba ego non dixissem, nam legibus Pontificiis derogare videntur.

Est alia Decisio 214. parte 2. huic contraria, ubi haec habentur: Pium V. in sua Constitutione praecipisse, ne Laicus ex bonis Ecclesie, si quae habet, aliquid testamento relinquat filiis spuris, & aliis non legitimis, nimirum ex feudo, emphyteusi, aut pensione Ecclesiastica, quam laicus aliquando habere solet privilegio, & auctoritate pontificia, ne peculium Christi ad spurios transeat. Secundo praecipit Pius V. ne Clericus ex bonis ecclesie relinquat aliquid testamento praedictis filiis, ne bona ecclesie ad indignos deueniant, & ne alius offensionis causa, & occasio praebetur. Tertio, ne Clericus ex suo patrimonio, vel quibusvis aliis bonis sua industria partis, vel aliunde qua ab ecclesia acquisitis, relinquat testamento aliquid illis, & hoc ne alium offendant. Solet enim caeteri offendi, quando Clerici ita testantur. Solum igitur vnum excluditur a Constitutione praedicta, quando laicus ex suo patrimonio aliquid relinquit, hoc Pontifex non prohibet.

Si obijcias: Iure communi Clericus potest ne ex suo patrimonio testari suo arbitratu? Respondent quidam, id Pium V. veruisse merito, ut omnem offensionis occasionem praecideret. Laici enim, ut diximus, offendi solent, cum vident, Clericos filios sua bona relinquere. Nec mirum est, posteriores Pontifices aliquid prohibere, quod priores permisissent. Sic etiam iure communi permillum fuerat, ut Beneficiarius ex sui beneficii bonis causa dotis, vel alimentorum spuris aliquid relinqueret. Et tamen

Pius V. id fieri vetat: immo etiam praecipit, ne aliquid testamentum relinquatur ex praedictis reb. cognatis spuriorum, quod iure communi interdictum non fuerat. Certe in hac decisione Romae verus & germanus sensus Constitutionis Pij Quinti, contineri videtur. Nihilominus sunt post eam constitutionem Rotae decisiones, quibus iudicatum est, licere Clericis iure dotis, vel alimentorum relinquere filiis spuris, etiam ex fructibus beneficiorum, iuxta id quod habetur, in c. cum haberet, de eo qui duxit in matrimonium, nec id esse sublatum Constitutione Pij V. quoniam id iure communi conceditur, nec iure communi derogatur nisi expressis verbis.

CAP. XII.

De annuo vectigali, quod vulgo annatam vocant, a Beneficiariis exigi solito.

Scia dum est, esse genus quoddam vectigalis, sive pensionis, cum is, qui beneficium ecclesiasticum obtinuit, aut est ad certam aliquam Ecclesiasticam praefecturam, tanquam Episcopus aut Cœnobiarcha electus, integros fructus, aut dimidiam eorum partem qui primo anno colliguntur, Romano Pontifici reddat ac soluit, si beneficii redditus annui summam 24. nummorum aureorum excedant: atque hanc pensionem Romano Pontifici referuatam, annatam appellant. Porro Platina in vita Bonifacii IX. scriptum relinquit, hoc vectigalis genus esse à Bonifacio IX. constitutum; quamvis alii tradiderint à Ioanne 22. esse primum beneficiis impostum.

Primo quaeritur, An talem pensionem Romanus Pontifex iure communi, an speciali a Beneficiariis exigat? Colmas Auctor Glossae in Pragmaticam sanctionem, titulo de annatis, & Duarenus, li. 6. de sacris Ecclesie ministeriis, scriptum imprudenter, & temere reliquerunt, id esse contra totius Iuris diuini, & Canonici Constitutiones, & leges Contra ius quidem diuinum, quia Christus dixit: *Gratis accepistis, gratis datis:* ergo Episcoporum, Abbatum, & aliorum Beneficiariorum potestas pecuniis vendi, aut emi non potest. Unde auctor inquit Duarenus: *Consuetudo inter Pontificem Leonem X. & Franciscum I. Gallia Regem, irrita, turpis, & inhonesta quibusdam videtur, ideoque pro non scripta haberi ac recipi debet. Ita tamen, ut caetera capita eiusdem conventionis, quae à ratione, & honestate non abhorrent, nihilominus obseruentur.* Sic ille.

Deinde argumentantur iidem Auctores, quia rerum spiritualium nundinatio diuino iure damnatur: nam spiritualia pretio villo aestimari non possunt, nec in alicuius, nisi Christi patrimonio, & bonis computantur. Contra ius vero Canonicum, inquit, est praedicta annata, quia 1. q. 1. multi extant Canones, & decreta, quibus sancitum est, ne spiritualia pretio dentur, vel acquirantur. Aiunt praeterea, supra dictam pensionem, nempe annatam esse omnino damnandam multis de causis. Primo, quia, ab omni specie mali nos abstinere oportet (ergo multo magis Romanum Pontificem, & Curiam Romanam, quorum mores, & exempla caeteri imitantur, at quis neget, eos quodammodo à Romano Pontifice beneficia nundinari, qui cum primum Ecclesiarum praefecti, rectoresque creantur, huiusmodi pensionem tanquam debitam soluere consueverunt? Ex quo item tempore introduci coepit talis impositio pensionis, qui minus appi, & idonei sunt ad ecclesias administrandas, eo quod pecuniis abundant: ad ecclesiarum praefecturas, & beneficia promouentur. Accedit quod inde Antistites occasione accipiunt, nouas ecclesias, & Clericis sibi subiectis imponendi pensiones. Praeterea ex Provinciis, & Regnis pecuniae extrahuntur, & ad Rom. Curiam deportantur. Adde quod Ioan. Andr. in ea, *Inter caetera, de off. Ordinarii*, scribit se optasse, ut Ro. Pont. acciperet vigesimam partem omnium proventuum beneficiorum, quae sunt in toto orbe Christiano ad susten-

tationem sui & Cardinalium, & Ecclesie Romanæ: ne aliquid aliud exigeret pro communib. (ait ille) seruitijs, ex fructibus primi anni, exceptis stipendijs laborantium, puta scriptorum, & similibus, ac vt ex prædicta pensione prouideret Pontifex Legatis, & Nuntijs, quos in Provincias, & Regna mittit, ac vt abstineret à pecendis annatis.

Addit etiam idem Ioan. Andr. de hoc fuisse tractatum in Concilio Generali Viennensi, sed Prelatos eo conuocatos noluisse, vt hoc constitueretur: Quia si hoc (alabant illi) fiat, illud & illa, qui succedent Pontifices, exigent. Sic Ioan. Andr. Refert etiam Cosmas in Glossa quo diximus loco, in Gallia S. Ludouicam Regem, & Carolium Quintum huius nominis Regem Francorum vetuisse, quo minus in suo Regno exigeretur annata: Duareus vero tradit in Concilio Basiliensi sess. 21. hoc annum vetigal merito damnatum fuisse. Et licet, inquit, ex fructibus beneficiorum pars aliqua detrahi possit, si id necessitas, magna-que utilitas Ecclesie postulet: Verum id coactio generali Episcoporum Conuentu fieri deberet, vt appareat illud in utilitatem Ecclesie fieri, non in priuatum commodum, quod Conuilius Constant. sess. 24. prohibet. Ita Duareus sed profecto vtique Cosmas, & Duareus parum aut nihil Ro. Pontificis auctoritatem reuerentur, & multū eius potestati derogant.

Tempore Sixti Quarti, Ferdinandus Cordubens. tractatum edidit de annatis, vbi conatur ostendere, huiusmodi pensionem summo Pontifici diuino iure deberi, auctoritatem ex iure diuino scripto originem trahere: quoniam in veteri lege iussu Dei, decima pars fructuum Levitis, & Sacerdotibus soluebatur, & deinde Levite, & Sacerdotes ex decimis sibi à populo redditis, summo Pontifici decimam soluebant, quæ decima decimarum dicebatur. Numer. 18. præcipitur sic: *Filijs Levi dedi omnes decimas Israel in possessionem pro ministerio, quo seruiunt mihi in tabernaculo foederis* Paulo post: *Præcipe Levitis atq. denuncia: Cum acceperitis à filijs Israel decimas quas dedi vobis, & primitias eorum offerte Domino, id est, decimam partem decime; vt repositur vobis in oblationem primitiuorum, & non de aris, quam de torcularibus, & de vniuersis quorsum accipitis primitias, offerte Domino, & date Aaroni Sacerdoti.*

Eckius in Enechiridio locorum communium contra Lutheranos. tit. de annatis, fatetur annatam Romano Pontifici sibi iuxta veteris legis institutum: Panormitanus in cap. 1. de Simonia, plane docet, Papam pecuniam accipientem pro concessione beneficij, cui inest Ordinis functio, & vt ille ait, executio, vt potestas ligandi, & absoluendi Parochianos, Simoniæ crimen committere, quia est potestas spiritualis: vsq. Episcopatum accepta pecunia conferat, qui vere est ordo. c. Reperiuntur. 1. q. 1. Nec potest, inquit, Pontifex iustam excusationem habere si dicat, se pecuniam exigere pro eo, quod est in beneficio temporale, non spirituale, quia venditio vno cum duo sunt sibi inuicem connexa, venditur quoque alterum. cap. Si quis obiecerit. 1. quaest. 3. Et in alijs beneficijs, inquit, in quib. non est Ordinis functio, quamuis Papa pecuniam accipiens Simoniæ crimen non admittat, quia iure tantum Canonicè prohibetur, quo Papa minime tenetur abstinere tamen deberent tanquam ab specie mali. Petrus Gregor. in Syntagmat. Iuris vniuersi p. 3. lib. 33. c. 13. num. 41. in Gallia inquit, merito videtur sublatæ Constitutiones Curie, aut cellariæ Romanæ, quæ Bursales vocantur, & amata, seu taxatio beneficiorum, quas Galli non solunt, nec tenentur in impetratione exprimere verum beneficij valorem, etsi de his quædam cõpositæ, nec soluantur. Hactenus illi Auctores.

Sane, in primis dubitari non potest, quin annua pensio siue annata, omni Simoniæ vitio careat, nam Rom. Pont. legem constituit potest, vt qui deinceps Ecclesiasticum beneficium obtinuerint, integros fructus primo anno colligendos, & percipiendos, vel dimidiam eorum partem soluant, in subsidium huius vel illius Clericorum secularium, vel Regularium Conuentus, vel Hospitalis Domus ergo pari ratione poterit referuare in commune aliam vtilitatem. Quidni igitur poterit eos fructus exigere in cõ-

mune Romanæ Curie, vel Camere Apostolicæ commodum, quæ omnium ecclesiarum vtilitatibus inferuit? Potest itidem Romanus Pontifex huiusmodi fructus referuare Clerico in beneficio successuro vel priori vita ante iam functo, quare igitur sibi, & suæ Curie referuare non poterit?

Accedit quod Pontifex absque vlla Simoniæ labe, quotidie pensiones beneficij, quæ conferri, imponit in Clericorum vel aliorum indigentium subsidium: ergo non est Simoniæ crimen, si huiusmodi pensionem referat in subsidium eorum, qui in Curia Romana inferuiunt. namque annatam solui Romano Pontifici, nihil aliud est, nisi ei fructus primo anno colligendos, vel dimidiam eorum partem referuat. Neque vero vlla est hac in parte, & Duareus auctor scribit, beneficij uindictio: Pontifex enim dat aliquando beneficium alicui, & fructus vel ex toto, vel ex parte in alterius subsidium referuat: quod igitur quotidie fecit gratia alterius, iure potest facere causa eiu suorum ministrorum necessarijs indigentium, quibus sua stipendia debentur. Dices, debere Pontificem, & Romanam Curiam ab omni specie mali abstinere: ac proinde ab specie venalis beneficiorum concessione, Respondet crude & imperitum vulgus in huiusmodi rebus aliquando pretium vocare, quod non tanquam pretium, sed tanquam vicæ subsidium datur. Sic cum quis Sacerdoti factum facienti elemosynam porrigit, dicit se pro Missæ sacrificio pecuniam soluere, & tamen non est, quod hunc morem eubique receptum damnemus: neq. enim est Missæ pretium, aut merces, quod pro Missæ sacrificio datur, sed tantum elemosyna, vel laboris stipendium, quod Sacerdoti tribuitur, vt habeat vnde honeste, & commode sustentetur. Ad eundem profusum modum Romano Pontifici annata soluitur, non tanquam beneficij Clerico collati pretium, aut tanquam merces Papæ conferenti debita, sed tanquam pensio vel debitum laboris stipendium in vita subsidium, vnde necessarij ministri ad vsus Curie Romanæ sustentati queant. Dices: vel gratis inferuire debent, vel aliunde, præterquam ex beneficij fructibus sustentari, vt omnino mali species, & occasio præcidatur. Respondeo, neminem suis stipendijs militare, & dignum esse operarium mercede, ac cibo suo, alioqui rati proculdubio inuenirentur ministri, qui Romanæ Curie gratis inferuirent, & fortassis inde plura, & gratiora in commoda nascerentur: nec Papa tot ac tantis opibus abundat, vt possit Romanæ Curie ministros honeste, & commode sustentare. Ex quo fit, vt Cosmas & Duareus imprudenter temereq. annatam condemnare videantur. At quanto his cautius, & moderatius Ioan. Andr. se habuit, qui rationem potius, ac modum indicare maluit, quo ad incommoda tollenda, suo iudicio, possit Romanæ Curie necessitatibus facilius, & commodius prouideri, quam annatam damnare. Postremo, quamuis in veteri Hebræorum populo, iussu Dei & proinde iure diuino, Levitæ, & Sacerdotes ex decimis, decimam summo Sacerdoti soluerent; non inde tamen fit, vt iure diuino ex fructibus beneficij, decima pars Romano Pontifici debeat, nam veteris legis iudicia, & ceremoniæ Christi morte sunt abrogatæ. Nihilominus tamen possunt Rom. Pontifices ius condere, quo certa pars, pensio, vel fructus ex beneficijs sibi, iussu de causis, soluantur.

Ex dictis etiam perspicitur, im merito Panormitanum tanquam Simoniæ damnasse, si quid Romanus Pontifex ab Episcopo, vel Abbate, cui Ecclesie præfaturam concedit, accipiat: nec enim pecuniam exigit, vt beneficij collati pretium, sed in subsidium ministrorum, quorum opera, industria, & labore vitur, quod die. Neq. dicit Panormitanus, temporale ab spirituali nequaquam hac in parte seiungi posse: nihil enim Papa hic vendit nec spirituale, nec temporale; sed beneficium duntaxat conferit, cuius certos fructus sibi referuat: sicut etiam aliorum gratia solet quotidie referuare. Deinde id solum Panormitani argumento concluditur, vt Papa, quemadmodum

CAP. XIII

De veltigali ex beneficiis pendi solito, quod vulgo quindennium appellant.

gratis spirituale dat, iure quoque gratis debet, quod est in beneficio temporale necessario cum ipso spirituali iure coniunctum, quod est dicere: sicut Clerico vendere non potest Ordinem quem confert, sic nec mercedem omnino illi ob sacrum Ordinis ministerium debitam. Ac proinde nequit Papa ius a icui in beneficio conferre, & subtrahere mercedem, aut proportionem ipsi necessariam ad vitam: bene tamen, quo suis alios fructus vite minime simpliciter necessarios potest alteri reservare, Quin & ipsius Clerici consensu, cui beneficium confertur, potest portionem fructuum vite necessariam subtrahere, quia Clericus sponte potest suo iuri cedere.

Secundo queritur, An vbique, hoc est, in omnibus Christiani orbis Ecclesijs solvatur Annata? Respondeo, extare Constitutionem Nicolai V. que incipit: *Ad sacram Petri sedem*, in qua constituitur, *ut in Germania Cathedralibus Ecclesijs, & Canobij virorum duntaxat, solvantur pro annatis ex fructibus primo anno colligendis a die vacationis, summa pecuniarum in libro Camera Apostolica taxata: que communia servitia dicuntur. De cetero Dignitatibus, Personalibus, Officijs, Beneficijs Secularibus, vel Regularibus, que auctoritate Apostolica conferuntur, solvantur medij fructus iuxta estimationem taxari solitam a tempore professionis intra annum. Et quod debitum huiusmodi in successorem non transeat.* In Gallia vero primo Pragmatica sanctio, in Bituricensi Conventu, auctoritate Caroli VII. huius nominis Francorum Regis constituta approbavit, quod Synodus Basiliensis sessione vigesima prima, de annatis decreverat in hunc modum: *Sacrosancta Generalis Synodus Basiliensis in Spiritu sancto legitime congregata, vniuersalem Ecclesiam representans, ad perpetuam rei memoriam statuit, quod iam in Curia Romana, quam alibi, pro confirmatione electionum, admissorum, postulationum, presentationum, provisione, collatione, dispositione, electione, postulatione, preservatione, etiam a laice faciendâ instituti, ne, in installatione, & investitura de Ecclesijs etiam Cathedralibus, & Metropolitanis, Monasterijs, dignitatibus, beneficijs, officijsque Ecclesiasticis quibusvisque: nec non Ordinibus sacris, & benedictione, & pallo. De cetero nihil penitus ante, vel post exigatur ratione litterarum, bullæ, sigilli, annatarum communium, & minutarum, seu viciorum primorum fructuum, depozitorum, aut sub quocumque alio titulo, colore, vel preterito cuiusvis consuetudinis, privilegij, vel statuti, aut alia quavis causa, vel occasione, directe, vel indirecte solum Scripturis, Abbreuiatoribus, & Registratoribus litterarum seu minutarum pro ipsorum labore competentis solario soluendo. Hinc autem sacro Canonis si quis exigendo, dando, vel promittendo, contrahere quid præsumperit, peccatum incurrat aduersus Simoniacos infidelitatem, & in ipsi dignitatibus ac beneficijs, aliter obtentis nullum ius, ac titulum acquirat. Obligationes quoque promissiones, & censuræ, ac mandata, & quicquid in præiudicium decreti huius saluberrimi fieri contingerit, nullas obineat vires, atque omnia irrita censentur. Et si (quod absit) Romanus Pontifex, qui præ ceteris, vniuersalium Conciliorum exequi, & custodire Canones debet, aduersus hanc sanctionem aliquid faciendo, Ecclesiam scandalizet. Generali Concilio deferatur. Hæc ibi.*

Sed hoc Basiliense decretum, quatenus Pontificis & Romanæ Curie auctoritati nonnihil derogare videtur, ratum & firmum non est: nec est, cur Duarenus, & Gomas illud magnificent: nec itidem est, quod mirentur, si iuris Pontificij Doctores plerique testentur id, quod Modestinus iureconsultus docuit, legem Iuliam de ambitu, Romæ locum non habere, quodiam sicut Magistratum creatio ad Principis curam pertinet, non ad populi fauorem: sic etiam leges, & decreta de Simonia iure tantum Canonico interdicta, in Pontifice Romano, cuius in Ecclesia summus est Principatus, locum non habent.

A Nimaduertendum est, Hoc genus veltigalis, siue pensionis, originem ex annatis traxisse: vnde cepit etiam introduci vlt, & consuetudine Curie Romanæ, & deinde Constitutionibus Pontificijs confirmatum est. Quis vero primus Pontifex hoc pensionis genus solui iuuenit in Ecclesia, mihi quidem certo non constat. Verisimile autem videtur, primum fuisse huius nominis Paulum II. Cuius extat Constitutio de quindennijs ex beneficiis soluentibus, sic incipiens: *Decet Romanum Pontificem.*

Primo queritur, Quodnam genus veltigalis siue pensionis quindennium appelletur, & cuius rei gratia sit institutum? Respondendum est, quindennium esse introductum in locum Annatæ: nam beneficia sepe auctoritate Pontificia annectuntur Collegijs Clericorum secularium, vel Religiosorum, adolescentium Seminarijs, Hospitalibus Domibus causa pietatis extractis: quæ quidem amplius non vacant, quoniam vniuersitas non moritur. Vnde elapsis quindecim annis a tempore quo sunt beneficia his Communitatibus coniuncta, solvantur Romano Pontifici, & eius Apostolicæ Camere, siue Pontificio Fisco integri fructus vnus anni, vel saltem dimidia eorum pars, ac propterea quindennium, est pensio, quæ decimoquinto quoque anno, Rom. Pont. soluitur ex beneficio gratia alicuius Communitatis, vel Collegij dimisso, & antea. Nam quia vniuersitas perire non solet, beneficium certæ Communitati coniunctum, & adhærens, fingitur decimoquinto quoque anno vacare, & denuo conferri, & ideo exactis quindecim annis, solvantur Pontifici fructus vnus anni, vel dimidia eorum pars, perinde, ac si beneficium vacaret, & collatum denuo altari esset, ne Pontificij ministri ob perpetuam beneficiorum, cum huiusmodi Collegijs coniunctionem, annatæ fructibus fraudarentur. Secundo queritur, Ex quibus beneficijs Communitati coniunctis quindennium debeatur? Respondeo, ante Sixtum V. solui solitum fuisse ex beneficijs auctoritate Apostolica alicui Communitati, siue Collegio coniunctis: Postea vero addita est ab eodem Pontifice Constitutio, qua sancitum est, ut quindennia soluantur ex quibuslibet beneficijs dimissis, & vnitis causa alicuius Collegij, vel vniuersitatis auctoritate Legatorum, vel Nunciorum Apostolicorum, vel etiam Ordinatorum cuiusvis loci.

Tertio queritur, An id genus pensionis nonnulla Simonia sepe vitetur? Respondeo, minime, quia in locum annatæ successit, Annata vero omni Simonia vitio liberam esse diximus ex ipse superiori. Ob jctis, Collegia, quorum causa beneficia sunt annexa, vel dimissa, coguntur soluere decimoquinto quoque anno dictam pensionem: ac videtur a ratione alienum, ut quis ex suo beneficio, tam ante legitime acquisito soluat pensionem? Respondeo, nullam fieri hac in parte iniuriam Collegio, Seminario, vel Communitati, quia perinde est, ac si decimoquinto quoque anno beneficium vacaret, & denuo conferretur. Item posset Pontifex Collegio beneficium annectere ad tempus: posset & pensionem imponere in singulos annos soluendam. Postremo, contra æquitatem non est, ut beneficium Collegio conferatur, reservante iustus de causis Rom. Pont. fructus decimoquinto quoque anno colligendos: nam beneficiorum bona sunt bona Ecclesiæ: ergo potest Pontifex ea conferre reservatis fructibus certorum annorum.

Quarto queritur, An quindennium solui debeat ex quibusvis beneficijs in perpetuum vnitis, & annexis, t. g. aliquando beneficium annectitur certæ Ecclesiasticæ dignitati, veluti Præposituræ, Decanatu, quo fit ut quemadmodum dignitas est perpetua, ita beneficium illi in per-